

dóna als ulls unes vacances
ben guanyades per tots dos.

La noia vodú

Té una pell de roba blanca
resseguida de cosins.
Tot d'agulles de colors
se li drecen entre els pits.
Dos ulls oberts com taronges
com els hipnotitzadors,
amb els quals sempre hipotitza
els seus pocs festejadors.

El director Tim
Burton publica un recull
de contes per a adults en
forma de poemes
protagonitzats per éssers
estranyos i marginats.
(Text: Quim Pérez)

Perles Negres

El mateix capet despentinat i inquiet que va engendrar *Beetlejuice* (1988) i *Eduardo Manostijeras* (1990), o que va donar entitat i consistència fílmica a *Batman* (1989) i *Batman returns* el 1992) i al pitjor director de la història del cinema, *Ed Wood* (1994), és l'autor de *La trista mort del Noi Ostra* (Angle, 2007). Es tracta d'un llibret de poesies rimades breus, amb estrofes de molt pocs versos, on Tim Burton (Burbank, Califòrnia, 1958) treu a passejar la seva galeria peculiar de personatges de conte. Històries per a adults però amb un to infantil que el mateix Burton il·lustra tant en blanc i negre com a color recuperant l'ofici dels seus inicis: dibuixant de films d'animació per a la Disney.

Els seus personatges són una colla de marginats de la societat. Tenen característiques excepcionals o disminucions fatals que els impedeixen ser com la resta i per això són rebutjats. Burton ens refereix els impossibles i ardents

amors entre en Bastó i la Cerilla; ens parla dels ullassos d'una noia que ho fita tot; o de l'addicció a ensumar cola de Carola, que quan es moca se li enganxa el mocador al nas. El relat que dona títol al llibre explica com un matrimoni té un fill amb forma d'ostra que és rebutjat per aquest motiu pels seus progenitors. Alhora, el pare deixa de funcionar sexualment. Per posar-hi remei es cruspeix el fill bivalve com si fos un potent afrodisiac que li permeti concebre un altre fill, aquest cop més normal. Per tenir un referent gràfic, només cal que recordeu el repartiment de qual-sevol dels tres films d'animació en què Burton ha participat: *Pesadilla antes de Navidad* (1993), *James i el préssec gegant* (1996) i *La novia cadáver* (2005). La traducció i adaptació és obra del poeta Miquel Desclot i us podeu entretenir comprovant la bona feina que ha fet si compareu la seva versió amb els poemes originals que apareixen publicats a la part final del llibre. A la xarxa trobareu algunes animacions basades en

els personatges d'aquest llibre i també podeu adquirir alguna figura de resina.

Burton té un deute ben gros amb Edward Gorey, artísticament parlant. Tant pel que fa a temàtiques com a l'estil gràfic. Tots dos són devots dels éssers fantàstics i maleïts per la societat; de l'humor macabre; i del gust per tot allò horripilant, estrany, diferent... fréc. La mort apareix més que sovint com a convidada per deixar el lector amb un somriure gelat. L'estil gràfic és caricaturesc, hipertratament i amb evidents influències del gravat. Burton és més humorístic, si es vol, més digerible que la imatgeria de Gorey, ja que la despulla del vessant surrealista que gasta l'autor d'*Amphigorey*. Tenint en compte que ha calgut esperar tota una dècada perquè una editorial gosés fer la traducció catalana d'aquest llibret de Burton, potser caldria encoratjar la mateixa editorial Angle perquè tradueixi al català alguna antologia dels relats il·lustrats d'Edward Gorey.